

finder jeg Anledning til at gøre en Indsigelse imod, og hvis det var en historisk Begivenhed, det, at vi fik Loven om Menighedsraad, maa jeg mene, at det ikke var af de store historiske Begivenheder. Det er jo meget rigtigt og godt, at Menigheden i Danmark har faaet en Repræsentation, men det er ikke nok. Det er ogsaa godt, at vi kunne vælge denne Repræsentation paa et saa bredt Grundlag, som vi kunne, men heller ikke det er tilfredsstillende. Det er jo en udmærket Ting at kunne gaa hen og stemme ved et Valg, men det er dog kun et Middel, og hvis dette Middel ikke er tilstrækkeligt til at naa et bestemt Maal, er det ret betydningsløst. Det er nu min Anskuelse, at Loven om Menighedsraad har kun givet os Midlerne, men vi have endnu ikke ved denne kunnet naa Maalet, som blandt andet jo dog først og fremmest maa være det, at Menighederne selv blive i Stand til at vælge deres Præster. Endnu er det jo saaledes, at selv om den nuværende Kultusminister har den redeligste Villie til at imødekomme Kravene fra Menigheden — og det tvivler jeg ingenlunde om, at han har —, saa kan han ikke i mange Tilfælde imødekomme disse Krav. Kaldsretten tilkommer jo Kongen, og Loven om Menighedsraad har ingen Indskrænkning gjort i denne Kaldsret. Jeg ved bestemte Eksempler derpaa fra Steder, hvor Præstekald have været ledige, og jeg skal nævne disse til Belysning af den Indflydelse, som Menighederne have paa Kaldelsen af deres Præster. Et Sted var der indgivet 30 Ansøgninger om et ledigt Præsteembede. Af disse blev der sendt 9 til Menighedsraadet, som saa kunde vælge mellem dem og indstille 3 af dem, og af disse 3 udnævnte Kongen saa én. Det vil vist indrømmes, at det er en ret begrænset Indflydelse, Menighedsraadet i saadanne Tilfælde har. Er der Tale om at vælge en personel Kapellan, tilkommer jo denne Ret alene Sognepresten. Jeg ved Tilfælde, hvor Menighedsraadet var enig om at ønske en bestemt Mand til Kapellan, men Præsten ønskede en anden, og Præsten sejrede. Det er ogsaa i Overensstemmelse med de gældende Love, som Loven om Menighedsraad ikke har omstyrtet. Det vil af disse Eksempler ses, at Menighedsraadens Indflydelse paa Valget af deres Præster er ret illusorisk, og derfor finder jeg, at det ikke er rigtigt, at denne Udtalelse af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds kom til at staa uimodsagt. Det er ikke rigtigt,

at det skal siges, at nu have Menighederne faaet den Indflydelse, som de ønske og bør have. Det have de ikke faaet endnu, og Menighederne kunne ikke slaa sig til Ro med den Indflydelse, de have i Øjeblikket, de maa kræve noget mere, de maa kræve, at den Indflydelse, de faa paa Valgene af deres Præster, er *absolut*; de kunne ikke slaa sig til Ro, før de faa denne suveræne Stilling anerkendt og lovfæstet. Naar dette sker, er Tiden kommen til at kalde det en historisk Begivenhed, men heller ikke forinden.

Martin Olsen: Da jeg forleden havde Ordet, tillod jeg mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, der jo har Postvæsenet under sig, hvorfor der var sket den Forandring, at man fra Postvæsenets Side havde forlangt Ugeblade indleverede en Dag tidligere end før. Jeg fremdrog Spørgsmaalet, fordi jeg syntes, at denne Sag har almen Interesse, og havde ventet at faa Svar derpaa af den højtærede Minister. Det kom ikke, og jeg erindrder derfor om det og anmoder om, at vi maa faa at vide, hvorfor man har taget den Bestemmelse, at Ugeblade skulle indleveres en Dag før, end tidligere var Tilfældet. Jeg paapegede, at det neppe bør være Sparsommelighedshensyn, som gøre sig gældende her, hvor det gælder om, at Postvæsenet bringer Afsender og Abonnenter i saa hurtig Forbindelse som muligt. Man skulde snarere se at faa Ugebladene hurtigere ud end før, men det er ikke sket, og jeg haaber, at dette maa lykkes, og at der i hvert Fald ikke sker nogen Forsinkelse med Forsendelsen. Jeg ytrede ligeledes overfor den højtærede Indenrigsminister, at det forundrede mig, at den danske Regering ikke havde delegeret nogen til en Kongres, som havde fundet Sted i Basel i Aar, og saa svarede den højtærede Minister mig, at det var en mærkelig Forundring, da denne Kongres først skulde afholdes til næste Aar. Jeg vilde give den højtærede Minister fuldkommen Ret i, at det var en mærkelig Forundring, hvis det virkelig havde været Tilfældet, at denne Kongres først skulde afholdes næste Aar; men jeg har naturligvis noget mere solid Bund under Fødderne, idet jeg kan henvise til, at vedkommende Kongres har fundet Sted den 26.—28. September i Aar i Basel. Det var en Generalforsamling af den internationale Arbejderbeskyttelsesforening, og der var Repræsentanter til Stede fra forskellige Regeringer, ogsaa fra forskellige